

høieste Grad forbausset mig. Det er allerede meget strengt, at de Menige skulle hilse, naar Overmanden er i Uniform, at de i Birteligheden skulle selv om de af og til midlertidig have lidt daarligere Dine, gaa og passe paa enhver Uniform; men at de i Folketrimlen skulle gaa og passe paa, om de kjende nogen af de Mange, der gaa forbi, bliver dog en hel Tortur for disse Menige. Jeg nævner det efter Mænd, som have erklæret det for mig. Den ærede Ordsfører (Bojsen) opbager temmelig sent, at det i Grunden er en Behagelighed, en Uddannelse, at de skulle vænne sig til at have Dinene med sig. Det ærede Medlem har opdaget disse Grunde 10 Aar for sent. Han kunde have sparet os mange Forhandlinger, hvis han havde opdaget disse mange fortraffelige Ting ved Hærens Forslag for 10 Aar siden. Jeg skal ikke sige mange Ord dertil; men dette, „som han er pligtig at kjende, eller som han iøvrigt kjender“, kan kun give Anledning til Trakassier i en ganske særlig Grad. Interessant var det mig at høre den Forklaring, det ærede Medlem fra Randers (N. P. Jensen) gav. Han sagde, at det var ikke i Officerernes Interesse, men af Omhu for de Menige, at det skulde staa der, thi naar nu de Menige ikke hilse — det kunde jo ske af Banvare — saa bliver Officeren gal i Parrykten, og saa vil han bruge sin Magt overfor den Soldat. (N. P. Jensen: Det sagde jeg ikke!). Hvad sagde det ærede Medlem da? (N. P. Jensen: Jeg sagde, at naar han vilde misbruge sin Stilling efter den Anvisning, det ærede Medlem for Ribe (Bust) gav, til at vise sin Uvillie overfor den Overordnede, saa kan det føre til noget Saadant!) Ja, der have vi det. Den Overordnede betragter det strax som en Uvillie, naar en Soldat gaar forbi uden at hilse, og antager det strax for Uhyggelighed, skjøndt Manden maaste ikke have set ham, men til Forklaring kommer det ikke let, thi han har faaet sit Indtryk, og det gaar han med, bruger sin Magt i Kraft deraf, bruger sin arbitrære Straffemyndighed paa en saadan Maade, at hans Forhold bliver i det Hele et andet paa Grund deraf. Ere Officererne saaledes findede, vil jeg foreslaa, at vi blive ved Lovforslaget, som det staa, saa vil jeg meget advare imod at gaa til dette „som han er pligtig at kjende, eller som han iøvrigt kjender,“ thi saa tror jeg, at Soldaten fremfor Alt trænger til det Bærn, der staa i Lovforslaget, at først naar den Paagjældende er i Uniform, skal han hilse, thi saa er Tingene klar. Nei, jeg nævner ikke den mindste Tvivl om, at Forholdet vil jo være almindelig saaledes, at, naar det overhovedet kan antages, at en Officer sætter Pris paa Stadig at løbe med Haanden til Huen, vil han i Reglen blive hilst, ogsaa fordi Soldaten kan tro, at der kan gives Gn og Anden — ingenlunde, at det er almindeligt blandt Officererne, som det ærede

Medlem antydede —, som kunde tænkes at ville bære sig saaledes ad, som det ærede Medlem forklarede. Og efter at det ærede Medlem har skildret os Officererne saaledes — jeg tror meget for strengt —, vil jeg endnu yderligere raade for, at gaa med de ærede Medlemmer for Møen, Randers og Helsingør i dette Forhold. Hvad nu Bøstestrafpen angaar, interesserede det mig særdeles at høre den Lov og Pris, som det ærede Medlem for Møen satte paa denne Straf. I 1871 og endnu senere har man betegnet den som en forældet Straf, som man ikke burde indføre, da den saa kunde blive staaende i en uoverstuelig Fremtid. Forældet var denne Straf for 10 Aar siden, men nu synes den at være saa ny og anbefalelig, at nu kunne vi godt indføre den. Hvorledes hænger det sammen? Jeg kan ikke skjønne rettere, end at denne Straf, saaledes som den staa forklaret nærmere i den nye Paragraf, indført under Frestid, under Forhold, hvor den slet ikke behøves, hvor der haves Arrest som Hjælpes Straf, og naar den tilmed indføres som arbitrær Straf, er aldeles utilbørlig. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at dette, at vi gaa strengere tilværts end Preusserne, indføre en Straf, som Preusserne, efter den hele Forhandling sidst, forlængst have afstøffet, ikke taler for den Opfattelse, som maa gjøres gjældende overfor Landen og Anlægget i en ny militær Straffelov. Man har kaldt den en Slags Hundestraf. Et æret Medlem, — det altid meget vittige, fornuftelig vittige Medlem for Sjælland Amts 5te Balgfreds (Bertelsen) mente derimod, at det var en Gaasestraf. Derom tør jeg ikke sige noget Videre; jeg vil dog kun sige, at Hundene pleie at have en mange Gange længere Lønte, end de her ville lave Soldaten. (Berntsen: Men Hunden har den om Halsen!). Tror det ærede Medlem, at det er værre? Det ærede Medlem kan ikke vide det; han har ikke prøvet det, men det er ikke sikkert, at Hundene altid have den om Halsen, langtfra. Jeg kan ikke skjønne, at det er rigtig at indføre Anvendelsen af denne Straf paa Landets Bærn, men de Herrer have jo nu bestemt sig til at gjøre det, og de maa selv bære Ansvarer derfor. Derfor mener jeg ikke, at det skulde være en tidsvarende Straf. Selv om de tro, at det i Sammenligning med 1683 er en tidsvarende Straf for Landets Sønner under de nuværende Forhold, faae de vist Ingen til at begribe det; men det er en Selvsjæle, at

Rettelser.

Sp. 3164, L. 12 f. n.: „forladt“, læs: „forældet“.